

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 września 2018 r.,
sprawy **S. T.**
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w P., sygn. akt II K [...] uznał S. T.:

w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I, za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2015 r. do dnia 15 maja 2016 r. w G., gm. S., pow. S., znęcał się psychicznie nad żoną A. T. w ten sposób, że używał wobec niej słów wulgarnych i obelżywych oraz poniżał ją, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II, za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 maja 2016 r. w G., gm. S., pow. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru umyślnie zniszczył telewizor S. o wartości 1.000 zł., pralkę A. o wartości 500 zł., drukarkę H., dwie kurtki o wartości łącznie 600 zł. oraz inną odzież damską i buty, a nadto uszkodził jednostkę centralną i monitor komputera oraz router na szkodę żony A. T. nie mniejszą niż 2.100 zł., tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III, za winnego tego, że w dniu 16 maja 2016 r. w G., gm. S., pow. S., chcąc pozbawić życia swoją żonę A. T., usiłował zadać jej cios nożem kuchennym w szyję oraz po przewróceniu jej na podłogę - cios nożem w klatkę piersiową, w wyniku czego doznała ona obrażeń w postaci rany ciętej twarzy w okolicy prawego policzka oraz rany ciętej przyśrodkowej powierzchni trzeciego palca prawej ręki oraz stłuczeń klatki piersiowej, ramion i ud, które powodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działania obronne pokrzywdzonej oraz natychmiastową interwencję obecnych na miejscu funkcjonariuszy policji - mł. asp. M. M. i sierż. szt. P. G., tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

I. Rażąco obrazę przepisów prawa procesowego

- a to: art. 2 § 2, art. 4, 5 i 7 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym bezrefleksyjnym zaakceptowaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji w oparciu o dowolnie i nieobiektywnie oceniony materiał dowodowy sprawy, mającą przesądzający wpływ na treść orzeczenia,

- a to: art. 432 § 2 k.p.k. (zapewne skarżącemu chodziło o art. 433 § 2 k.p.k.) i 457 § 3 k.p.k. poprzez uchybienie obowiązowi należytego uzasadnienia orzeczenia w efekcie nieustosunkowania się do argumentacji oraz faktów wyartykułowanych w treści apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w P. i poprzestanie w tym zakresie na ogólnikowych stwierdzeniach o charakterze teoretycznym, niepozostających w związku z materiałem dowodowym sprawy i uniemożliwiających kontrolę kasacyjną wyroku.

Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił argumentacji kasacji wynikającej z zarzutów kasacyjnych wymienionych powyżej skarżący zarzucił:

II. Rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. polegającą na przypisaniu skazanemu S. T. zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonej, podczas gdy żaden z elementów stanu faktycznego sprawy na zamiar taki nie wskazuje.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz poprzedzającego ten wyrok orzeczenia Sądu Okręgowego w P. i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed merytorycznym odniesieniem się do zarzutów sformułowanych w kasacji podnieść należy, że wniesiona skarga zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji – i zaakceptowanej w wyniku kontroli apelacyjnej przez sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zarzuty kasacyjne stanowią w znacznym stopniu powielenie zarzutów apelacyjnych, podobnie zresztą jak i podniesione na ich uzasadnienie argumenty. W konkluzji jej autor stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy. Tymczasem, co już wielokrotnie podkreślano

w orzecznictwie Sądu Najwyższego, postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest trzecią instancją odwoławczą, która ma służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji. Z istoty kasacji wynika bowiem, że w postępowaniu tym niedopuszczalne jest dokonywanie przez Sąd Najwyższy ponownej oceny dowodów czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych.

Autor kasacji podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego, podobnie jak w apelacji, stara się podważyć stanowisko Sądów orzekających, że zeznania pokrzywdzonej A. T. – uznane przez skarżącego za kłamliwe – zasługują na wiarę i jako takie stanowią podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zasadnicza, obszerna część argumentacji przytoczonej na poparcie zarzutów kasacyjnych sprowadza się do kwestionowania zeznań pokrzywdzonej w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, które obrońca uznaje za wiarygodne, a tym samym zasługujące na uwzględnienie przy rekonstrukcji stanu faktycznego. Jak słusznie podkreślił Sąd odwoławczy, fakt, iż z dokonaną przez sąd a quo oceną dowodów obrońca się nie zgadza w żadnym razie nie oznacza, że w istocie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów bądź zasady obiektywizmu. Dość zresztą przypomnieć, że dowody te nie były oceniane w sposób bezkrytyczny. Sąd orzekający miał na względzie zarówno nieścisłości i rozbieżności w relacji pokrzywdzonej, jak i kontekst sytuacyjny, w którym doszło do ich prezentowania (s. 20-27 uzasadnienia SO). Obrońca wybiórczo powołuje się na poszczególne fragmenty zeznań pokrzywdzonej, pomijając zupełnie kontekst tych wypowiedzi, a także pozostałe dowody, które jedynie potwierdziły, że skazany dopuścił się zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów. W tym zakresie należy odesłać skarżącego do uważnej lektury s. 9-10 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, który szczegółowo wskazał, że poza zeznaniami pokrzywdzonej i wyjaśnieniami oskarżonego, istotne znaczenie przy ustalaniu odpowiedzialności karnej S. T. miały także zeznania świadków K. T., A. B., N. B., S. J., P. B., M. J., T. T., P. B., P. K., A. K., J. K. G. R., M. M., P. G., Z. S. oraz częściowo J. L., dowody w postaci dokumentów, danych teleinformatycznych, nagrania zgłoszenia oraz opinie biegłych, które tworzyły spójną i logiczną całość oraz wspierały zeznania A. T..

Za oczywiście bezzasadny uznać należy podniesiony w kasacji zarzut

obraży prawa materialnego. Odnosząc się do tej kwestii przypomnieć należy, że podnoszenie takiego zarzutu ma sens jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje poczynionych ustaleń faktycznych. Tymczasem sprzeciw wobec faktów leży u podłoża całości nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę skazanego, czego potwierdzeniem jest wskazywanie w kasacji zarzutu naruszenia art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które zdaniem skarżącego skutkowało zaakceptowaniem przez Sąd odwoławczy wadliwych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji. W istocie zarzut ten został w kasacji ponowiony poprzez powtórzenie w znacznej części zarzutu apelacyjnego i odnosi się do Sądu I instancji, gdy się zważy, że Sąd odwoławczy ograniczył się do realizacji swej funkcji kontrolnej i nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, ani nie oceniał na nowo zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Istota podniesionego w kasacji zarzutu naruszenia prawa materialnego sprowadza się do próby podważenia poglądu wyrażonego przez Sąd I instancji i zaaprobowanego przez Sąd odwoławczy w odniesieniu do oceny zachowania skazanego z punktu widzenia zrealizowania przez niego formy stadialnej usiłowania przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. W ocenie autora kasacji, nie wykazano, aby oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonej, ograniczając się do rozważań natury teoretycznej. Z takim stanowiskiem zgodzić się nie można. Odnosząc się w tym zakresie do argumentów podniesionych w apelacji, Sąd odwoławczy trafnie wskazał, że przy ocenie zamiaru oskarżonego, skutek w postaci obrażeń ciała nie jest wyłącznym kryterium decydującym o prawidłowej kwalifikacji (s. 13 uzasadnienia SA). W tym miejscu godzi się przypomnieć, że przy ustalaniu zamiaru S. T. Sąd brał pod uwagę zarówno elementy strony przedmiotowej, jak rodzaj użytego narzędzia, godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy ciała oraz elementy strony podmiotowej w postaci przyczyn i tła zajścia, osobowości oskarżonego, jego reakcji emocjonalnych oraz zachowania przed i po popełnieniu przestępstwa (s. 41 uzasadnienia SO). W tym miejscu należy skarżącemu przypomnieć, że również zamiar sprawcy należy do kategorii ustaleń faktycznych, które jak wyżej wspomniano w postępowaniu kasacyjnym nie mogą być kwestionowane.

Reasumując nie można uznać, że Sąd Apelacyjny analizując poszczególne zarzuty apelacji naruszył przepisy określające wymogi uzasadnienia sądu odwoławczego - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., skoro w sposób rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, wskazując, dlaczego uznał je za niezasadne.

Z tych powodów nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej. Jednocześnie na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego albowiem uznał, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego obecną sytuację majątkową.